

[Finansministeren.]

rede i sine hovedlinier ganske til det første udkast og er ikke siden ændret. Det har hele tiden været tanken, at indbyrdes afstemning af de forskellige landes programmer skulle finde sted, men arbejdet hermed er endnu ikke tilendebragt.

Fra alle sider og navnlig af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft er det fremhævet, at det på langt sigt ville være meget uheldigt for Danmarks økonomiske stilling, hvis der sker en forringelse af Danmarks konkurrenceevne overfor udlandet derved, at stigningen i omkostningsniveauet fortsætter. Dertil vil jeg svare, at det afgørende må være, om omkostningsniveauet stiger stærkere her end i de lande, vi skal konkurrere med, og noget sådant er, såvidt jeg kan skønne, hidtil ikke sket. Men jeg tilføjer gerne, at også regeringen naturligvis lægger vægt på, at stigningen ikke fortsætter i det kommende år.

Det prisfald, der finder sted i udlandet, vil også få virkninger herhjemme, og lønudviklingen vil først og fremmest afhænge af den indenlandske prisudvikling. Den største fare for stigning i pristallet ligger efter min opfattelse i øjeblikket i en for tidlig ophævelse af prisreguleringen og huslejekontrollen. Hvis det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil være med til at modvirke, at der på disse punkter sættes en ny pristigningsbølge i gang, som igen vil få virkning på lønudviklingen her i landet, skulle udsigterne for nu at bevare et stabilt omkostningsniveau efter min mening være ganske gode.

Ministeren for handel, industri og søfart

(Krag): En af de ærede ordførere citerede i går den engelske professor Laski, der skal have udtalt: Jo bedre opposition, des bedre regering. Stillet overfor dette citat, der utvivlsomt indeholder noget rigtigt, kan man vanskeligt tilbageholde den betragtning, at oppositionen i hvert fald ikke bidrog meget i går til højnelse af det fælles niveau. En gennemlæsning af gårsdagens ordførertaler er en vandring gennem almindeligheder. Ingen nye og frugtbare politiske tanker, intet positivt forslag til en ændret politik, ja, ikke engang en fast kritisk hovedlinje. Især på det økonomiske område blev det kun til spredte bemærkninger.

I snart 1½ år har denne regering siddet for styret og under usikre forhold ledet det danske samfund ad den vanskelige vej fra krigsøkonomi tilbage til fredskøkonomi. Ikke uden dristighed har man måttet krydse op mod vanskelighederne,

og der har været talrige muligheder for at skønne galt og disponere forkert. Men alligevel har oppositionen ikke på et eneste punkt kunnet sætte fingeren på noget væsentligt og sige til regeringen, at her er der grebet afgørende galt. Indirekte erkender oppositionen ved sine kritiske bemærkninger spredte mathed, at regeringen i alt væsentligt har handlet rigtigt og forsvareligt. Alle de lange omhyggeligt udarbejdede oppositionstaler bliver derfor kun til en broget mosaik med tilfældige detaljer om fordelingsordningen for biler, om varebyttehandelen med Østtyskland, om appelsinpriser, altsammen ting, der naturligvis har interesse, og som kræver en saglig løsning, men hovedlinierne i regeringens økonomiske politik står urokket.

Der forekom to tilløb til en mere principiel problemstilling. Det ene kom fra det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der udtalte, hvis jeg må citere:

„Jeg kan ikke bevise det, men jeg har en stærk fornemmelse af, at regeringen i sin balanceplan har overbudgetteret importen af råvarer og investeringsgoder udover de rent faktiske muligheder for import.“

Med andre ord, det ærede medlem antyder, at vi planlægger større råstofindkøb, end vi kan gennemføre, og at dette blokerer indførslen af færdigvarer. Nu er det relativt billigt at have noget på fornemmelsen. Hvis det viser sig at være rigtigt, kan man senere triumferende sige: hvad sagde jeg, og viser det sig at være galt, hører man ikke mere om den sag.

Lad mig straks sige, at intet tyder på, at det ærede medlems fornemmelse er rigtig. Importen kommer gennemgående ind i overensstemmelse med planen. Der er store anvendelsesmuligheder for de importerede råvarer. På intet punkt har vi for store lagre. På flere områder, først og fremmest i landbruget, men også i industri og håndværk, er produktionskapaciteten endnu ikke fuldt udnyttet. Havde det ærede medlem ret, måtte der være en tendens i retning af voksende valutareserver, sådan som det ærede medlems partifælle, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen iøvrigt har anbefalet, at man anskaffede, men sådanne tendenser har der desværre ikke vist sig endnu.

Bag de fornemmelser, det ærede medlem hr. Erik Eriksen har givet udtryk for, ligger der imidlertid noget helt andet, nemlig venstres principielle ønske om, at vi skal nedskære importen af råvarer og halvfabrikata til gunst for flere færdigvarer. Dette kom tydeligt frem bl. a. under den